

ΜΑΝΑ, νά μου έτοιμάσες τὰ προμάτια μου... Θά φύγω...
Αὐτὰ τὰ λόγια ἔλεγε ἕνα πρωὶ ὁ μαζοῦς Μπουζοῦ στὴ μητέρα του. Ἐξέστη τὸν κῆρυξε ξαφνιασμένη κα' ἔπειτα τὸν ρώτησε μ' ἀνησυχία :

— Καί γιατί, παιδί μου, θά φύγεις ; Ποῦ θά πᾶς ;
— Θά πάω τὰ βοινά... Θά πάω νά γίνω ληστής !
— Ληστής ; Ἐκανε ἡ γοργά Στάνα, γεμάτη τρομάρα.

— Ναι, μάνα μου... Θά πάω νά ζῆσω στὰ χονιαμένα βοινά κα' στ' ἀπάτητα φαράγγια... Θά κἀθούμαι γύρω στὴ φωτιά μὲ τοὺς συντροφούς μου καὶ θά ψήνωμα ἀρνιά στὴ σούβλα...

— Παιδί μου, σέβου λογικά... Οἱ ληστὲς δὲν εἶνε καλοὶ ἄνθρωποι... Εἶνε κακοὶ, ποὺ ἡ μὴν τὸν δουλεῖ εἶνε νά κλέβουν καὶ νά σκοτώνουν...

— "Ὁχι, μάνα... Δὲν μιλᾶς σωστά... Τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους οἱ ληστὲς δὲν τοὺς περιφρονεῖν καθόλου... Οἱ ληστὲς κλέβουνε μονάχα τοὺς πλουσίους κα' ὅσα τοὺς πᾶντων, τὰ μορᾶνται μὲ τοὺς φτωχοῦς... Σκοτώνουνε τοὺς κακοὺς γιὰ νά φανοῦν καλοὶ στοὺς καλοὺς. Τρομοκρατοῦνε τοὺς δυνατοὺς καὶ σκληροὺς ἀρεντάδες κα' ἐλευθεροῦνε τοὺς ἀδύνατους καὶ τοὺς ἀρροσπᾶντους... Βοηθᾶνε ἀκόμη ὅσο μποροῦν τοὺς φτωχοὺς, τίς γῆρες καὶ τὰ ὄρφανᾶ... Μάνα, σοῦ εἶπα, ἔτοιμάσέ μου τὰ προμάτια μου... Αὔριο θά φύγω... Θά πάω νά γίνω ληστής...

Ἡ δυστυχισμένη γοργά Στάνα, μὴ μπορῶντας νά κἀνῃ κα' ἄλλο, ἔτοιμάσε τὰ προμάτια τοῦ κανακῆ της. Κα' ἔτσι, τὴν ἄλλη μέρα, ὁ μαζοῦς Μπουζοῦ ἔφυγε ἀπ' τὸ χωριὸ του καὶ τράβηξε γιὰ τὰ χονιαμένα βοινά, πὺ ξεχωρίζαν πέρα, μακριὰ στὸν ὄριζον.

Πῆγε κα' ἔγινε σύντροφος τῶν φημισμένων ληστῶν ποὺ βρισκόντουσαν τότε στὰ μέρη ἐκεῖνα.

Ἀπὸ τοὺς ληστὰς αὐτοῦς, οἱ περισσότεροὶ ἦσαν ἄλλοτε ἀγαθοὶ χωρικοὶ ποὺ πῆραν τὰ βοινά, μὴ μπορῶντας πια νά ὑποφέρουν τίς ἀδικίες τῶν δυνατῶν καὶ πλουσίων ἀρεντάδων, ποὺ καταδικνᾶστευαν τὸ λαό. Μὰ κα' οἱ ἀρεντάδες εἶχαν ξεπολύσει ἐναντίον τοὺς πολίκαρθια ἀποσπάσματα, ποὺ τοὺς καταδικῶσαν γύρω καὶ μέρα κα' ὅσους ἀπ' αὐτοὺς ἔπιαναν, ἔστησαν ἀμέσως κρεμάλες καὶ τοὺς κρεμόσαν.

Αὐτοὺς τοὺς ληστὲς ἤθελε τώρα νά κληθῆ ὁ Μπουζοῦ.

ΡΟΥΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Η ΜΑΝΑ ΤΟΥ ΛΗΣΤΗ

Βουίγαρο ποὺ θέλησε νά τοῦ κλέψῃ τὰ λεφτὰ ἐνὸ κοινοῦ καὶ πὺς εἶχε βάλει φωτιά σὲ μιὰ ἀγορῶνα, στὴν ὁποία εἶχαν κατακάρῃει μερικοὶ Τοῦζου ληστὲς, ποὺ ρημάζαν τὸν τόπο.

Ἀπὸ τότε, βδαιμάδα δὲν περνοῦσε ποὺ νά μὴ γινῇ γνωστὸ κα' ἀπὸ ἕνα καινούργιο κατόρθωμα τοῦ Μπουζοῦ. "Ἔτσι τ' ὄνομά του βρισκόντανε στὰ στόματα ἄλων...

Ἡ Στάνα ἦταν βέβαια εὐχαριστημένη γιὰ ὅλη αὐτὴ τὴ δόξα τοῦ παιδιοῦ της, μὰ θά προτιμοῦσε νά τὸν ἔχη κοντά της, στὸ σπίτι της. Καὶ θά ἦταν ἡ ποὺ εὐτυχισμένη γυναῖκα τοῦ κόμοου, ἂν τὸν ἔβλεπε νά δουλεῖ στὰ χωράγια, σὰν ὅλους τοὺς ἄλλους χωριάτες.

***

Μιὰ μέρα, ὁ Φλόρεα, ὁ ἀγαλαδάρης τοῦ χωριοῦ, πῆγε στὸ σπίτι τῆς Στάνας καὶ σάβηρας μερσὸτά της μ' ἕνα ὕφος ποὺ φανεροῦσε πὺς εἶχε νά τῆς πῆ καλά.

— Γοργά Στάνα, τῆς φηθῆσε, κοιτάζοντάς την κατὰματα, θέλω κατὰ σπουδαῖο νά σοῦ πᾶω...

Κα' ἔπειτα, δείχνοντάς της τὸ ἀνταρῆνο βοινό, πρόσθεσε :

— Ἐκεῖ πάνω στὸ βοινό, βρισκεται ὁ γιός σου ὁ Μπουζοῦ μὲ τὰ παλληκάρια του...

Κα' ἀφοῦ εἶπε στὴ γοργά αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Φλόρεα ἔφυγε, γιὰ νά ξαναγυρῆ πάλι, ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ βδομάδα, καὶ νά τῆς πῆ :

— "Ὁ γιός σου βρισκεται στὸ δάσος, κοντὰ στὸ χωριό.

— Τὸν εἶδες ; ρώτησε ἡ Στάνα μὲ τὴν καρδιά γεμάτη ἀναιμο-νησία.

- Ναι, τὸν εἶδα...
- Τοῦ μίλησες ;
- Τοῦ μίλησα...
- Καὶ τί σοῦ εἶπε ; Ποτε θά ρθῆ ἐδᾶ ;
- Μοῦ εἶπε πὺς θά ρθῆ νά σέ ἰδῇ καὶ σένα...
- Ἐπειτ' ἀπὸ ποεῖς μέρες, ὁ Φλόρεα ξαναπῆγε πάλι στὴ γοργά :
- "Ἄκουσε, γοργά Στάνα, τῆς εἶπε. "Πάνω στὸ βοινὸ βρισκεται κα' ὁ "Ὀσμᾶν, ὁ Τοῦζο-ζὸς λήσταρχος, ποὺ ὁ Μπουζοῦ τοῦ ἔχει ξεπερδῶσει καμμιὰ εἰκοσαριά ἀπ' τὰ παλληκάρια του. "Ὁ "Ὀσμᾶν λοιπὸν θέλει νά ἐκδικηθῆ.

Ἡ Στάνα, ἀκούγοντάς τον, δάκρυσσε καὶ μὲ φωνὴ πλημμυρισμένη ἀπὸ συγκίνηση, τοῦ εἶπε :

— Ἀφοῦ ὁ γιός μου εἶνε τόσο κοντὰ, γιατί δὲν ἔρχεται νά τὸν ἰδῷ ;

Τὴν ἄλλη μέρα, μὴ μπορῶντας πια νά κρατηθῆ, πῆγε καὶ βῆρες ἡ ἴδια τὸ Φλόρεα.

— Φλόρεα, τὸν ρώτησε, ἔχεις τίποτε νεώτερο ἀπ' τὸ γιός μου ;

— Ναι, πιστεύω πὺς αἴριο θά ρθῆ νά σέ ἰδῇ...

— Δὲς ἀλήθεια ; Σοῦ τὸ εἶπε ὁ ἴδιος ;

— Ναι, γοργά Στάνα. Ἐρεῖς ἄλλως, χτεὲς τὴ νύχτα εἶχε σημάλοκῆ μὲ τὴν συμμορία τοῦ "Ὀσμᾶν ἀπάνω στὸ βοινό.

"Ἄν καὶ ἤμωνα πὺς μαζοῦ, τοὺς ἄσωνα ποὺ χτεσάντουσαν. Ἄν

— Ἐκεῖ πάνω στὸ βοινὸ βρισκεται ὁ γιός σου μὲ τὰ παλληκάρια του...

Περάσανε μῆνες καὶ μῆνες καὶ κανένα νεὸ ἀπ' τὸ Μπουζοῦ δὲν ἔφτανε ὄς τὸ χωριὸ του. Τοῦ κἀνον ἡ μάνα του ἡ Στάνα κα' ἡ ἀδερφή του ἡ Φίρα, περιμέναν ἀνεπίμονα νά μάθουν τί εἶχε ἀπογίνει.

Τὸ φημιστοῦο πέλασε καὶ γιὰ τρίτη φορὰ ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε ὁ Μπουζοῦ, τὸ χιόν σέπασε τοὺς κάμπους...

Κα' ἄλλα πολλὰ χροῖνα περάσανε ἀκόμη...

Καθισμένη στὸ κατᾶμα τοῦ φτωχικοῦ της, ἡ γοργά Στάνα περιμένε κάθε μέρα καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια κῆρυξε τὸ δρόμο ποὺ ἔρχόταν ἀπ' τὸ βοινό.

Χρόνια πολλὰ εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε ὁ μοναχογιός της, παρῶντας νά γινῇ ληστής κα' ἄλλα τόσα χρόνια ἡ μάνα του τὸν περιμένε νά ξαναγυρῆ...

Κα' ἔφαγα μιὰ μέρα, ἡ γοργά Στάνα ἀντίκρισε ἕναν καθυλάκη ποὺ ἔρχόταν ἀπὸ πέρα, ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ βοينوῦ... "Αἰέσω; ἡ φτωχὴ καρδιά της γύπτησε δυνατὰ...

Νά ἦταν τάχα ὁ Μπουζοῦ...

Μὰ ὄχι... "Ὁ καθυλάκης πέρσσε καὶ γάθῃζε χωρὶς νά ἔγκωση καν στὸ φτωχικό της.

Κάποια φορὰ ὥστόσο, δύο χωριάτες τῆς εἶπανε πὺς εἶχαν ἰδεῖ

Ξέρω όμως πώς νίκησε. Ήξενο πού ξέρω, είνε πώς θά ρθῆ ὁ γλῶσσος σου. Τῆν πελευαία φορά πού τόν εἶδα χτές, μοῦ εἶπε νά τόν περιμένης αἶρω. Ἀβρω τὸ βράδυ στό περιβόλι σου, τῆν ὥρα πού θά βγῆ τὸ φεγγάρι.

Κι' ἀφοῦ τῆς εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ὁ Φλόρεα ἀπομακρύνθηκε, μὴ ξερόντας ἂν ἔκανε καλὰ ἢ ὄχι πού τῆς ἔδωσε ἐλπίδες....

Μὰ ἡ γοῆρὰ ἦταν πολὺ ἀνήσυχη. Γιατί τῆς εἶχε μλήσει ἔτσι ὁ Φλόρεα; Γιατί εἶχε βιαστεί τόσο νά φύγη.... Τῆς φαινόταν σάν νά μὴ τῆς εἶχε πεῖ τὴν ἀλήθεια, σάν νά τῆν εἶχε κοροϊδεύει με ψέμματα. Ὅστόσο, ἡ γοῆρὰ Στάνα εἶπε στὴν κόρη τῆς, ὅτι θά γύριζε ὁ ἀδερφός τῆς, καὶ ἀμέσως συγγράσανε τὸ σπίτι, ἐτοιμάσανε καλὸ φαί, ζήτησαν ἀφροζο φωνὴ καὶ περμεινανε νά βγῆ τὸ φεγγάρι.

Στὸ χωριὸ τώρα ὅλοι συζητοῦσανε γιὰ τὴν ἀγρία μάχη πού εἶχε γίνει μεταξὺ τῶν λησπῶν, τῆ νύχτα τοῦ βουνό. Τόσο ὁ ἄντρας, ὅσο καὶ ἡ γυναῖκα ἦσαν κυριευμένοι ἀπ' τὴν ἴδια ἀνήσυχια καὶ περιμεινανε με ἀνυπομονησία νά μάθουν νέα.

Μόλις βασιλέψε ὁ ἥλιος, ἡ γοῆρὰ Στάνα καὶ ἡ κόρη τῆς ἡ Φέρα, φορώντας τὰ ζωριατάκια τους καὶ κατὰζυμει ἀπ' τὴ συγκινησιὰ τους, βγήκανε στὸ περιβόλι τους καὶ πήγαν καὶ στάθηκαν κοντὰ στὴν πόρτα του. Ἡ ζωριά τους ζητητοῦσε δυνατὰ καὶ κάθε στιγμὴ, ὡς ὅταν νά περάσῃ, τοὺς φαινόταν αἰῶνας ὀλόκληρος. Ἐνα ἀλλόλοτο συναίσθημα, ἕνα συναίσθημα, στὸ ὁποῖο μετεδιδόντουσαν ἡ γοῆρὰ καὶ ἡ λύπη, τὶς κρατοῦσε βουβές καὶ τὶς ἔκανε νά τρέμουν ἀθελά τους μέσ' στὸ βραδινὸ σκοτάδι, πού εἶχε ἀρχίσει νά πέφτῃ περὶ τρυκνῶν....

Κι' ὀλοένα τὰ μάτια τους προσπαθοῦσαν νά τρυπήσουν τὴ νύχτα καὶ νά δοῦν ἥλιπος φαινόταν πέρα στὸ δρόμο τοῦ βουνοῦ ὁ Μπουζούρ....

"Ἔτσι ἡ ὥρα πενοῦσε...."

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Στάνα ἔβριμε μόνη τῆς στὸ περιβόλι, γιατί ἔσπευε τὴν κόρη τῆς νά κιντὰξῃ πέρα στὸ δρόμο....

Κι' ἔβριμα τότε, καθὼς ἡ γοῆρὰ μητέρα εἶχε τὰ μάτια τῆς πέρα στὸ βουνό, ἀπ' ὅπου εἶχε ἀρχίσει νά ξεπροβάλλῃ ζωταζόνικος ὁ δισκος τοῦ φεγγαριοῦ, τῆς φάνηκε πὼς ἄκουσε κάποιον νά προχωρῇ με προφύλαξι ἔξω ἀπ' τὸ φράχτη τοῦ περιβολιοῦ. Μὰ δὲν πρόφτασε νά ξεκαρδιώσῃ τὴ συνένεω, γιατί συγχρόνως εἶδε ἕνα μαῖρο ὄγκω, πού ἔκοιζε με μεγάλη πέτρα, νά πέφτῃ κοντὰ τῆς, σάν νά τὸν ἔχουν πετάξει ἀπ' ἔξω....

"Ἔσκυψε νά δῆ τί ἦταν, μὰ ἀμέσως ἀτόμεινε ἀκίνητη καὶ κοκκαλιασμένη, με τὰ χέρια τῆς ἀπολωμένα μπροστά καὶ με τὰ μάτια τῆς βγαλμένα ἔξω ἀπ' τὶς κόγχες τῆς.

"Ὁ σκοτεινὸς ἐκείνος ὄγκω πού τῆς ἔχουν πετάξει ἀπ' ἔξω, ἦταν ἕνα ματωμένω κεφάλι. Εἶχε τὰ μάτια ἀνοικτά, τὸ πρόσωπο μελανασμένω, τὸ στόμα μωκάνοιχο καὶ ἦταν τὸ κεφάλι τοῦ γιουοῦ τῆς, τὸ κεφάλι τοῦ Μπουζούρ...."

Κάποιος εἶχε περάσει ἀπ' ἔξω καὶ τὸ εἶχε πετάξει ἐπίτηδες στὸ περιβόλι....

***

Ἡ φτωχὴ ἡ Στάνα δὲν πρόφερε οὔτε λέξι. Σωριάστηκε κάτω πελαμένη καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔλαβε καμιά ἀπάντηα ἡ κόρη τῆς, ὅταν γύρσε σὲ λίγο ἀπ' ἔξω καὶ τῆς φώναξε :

—Μάνα, τὸ φεγγάρι βγήκε!...

ΒΙΚΤΩΡ ΕΥΘΥΜΙΟΥ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΚΥΚΛΑΔΩΝ

—Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, ἡ πλεισίον τῆς Δήλου νήσος Ρήνεια ἐχρησίμευε ὡς νεκροτάφειο, ὄχι μόνον τῶν κατοίκων τῆς Δήλου, ἀλλὰ καὶ τῶν διασημῶν ἐν γένει ἀνδρῶν.

—Ἡ νήσος Μύκονος ἐκαλεῖτο ἄλλοτε Διτοπία, γιατί περιεῖχε δύο πόλεις, τὴ Μύκονο καὶ τὴν Πάνοριχο.

—Ἡ νήσος Κύνθος ἦταν περιφωρημένη στὴν ἀρχαιότητα γιὰ τὰ λουτροὰ τῆς.

—Ἡ Σέρφρος ἐχρησίμευε, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων, ὡς τόπος ἐξορίας.

—Ἡ Νάξος φημιζόταν γιὰ τὸ γρασιὶ τῆς, τὸ ὁποῖο ἦταν τόσο ἐξαισιώ, ὥστε οἱ ἀρχαῖοι τὸ ἐνομάζαν «ἐνέπια τῶν θεῶν».

—Ἡ Πάπιμος εἶνε πατρίδα τοῦ ποιητοῦ Ἀρχιλόγου καὶ τῶν γλυπτῶν Σκόπια καὶ Πραξιτέλους.

—Ἡ Σίκκιος ἄλλοτε ἔβγαζε ἀρθρονο καὶ θαμιάσιο κρασί, γι' αὐτὸ ἐνομαζόταν Οἰνὸν.

—Λέγεται, ὅτι οἱ βάτραχοι τῆς νήσου Σέρφρου ἦσαν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἀφρονα!

—Ὁ Πλοῦταρχος ἐξηνειεὶ σὲ πολλὰ σημεῖα τῶν ἔργων του τὶς Κυκλαδίτικες γιὰ τὴ γεννακοφιγία καὶ τὴν ἐξαμύθειά τους.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἡ θλίψις τῶν Λονδρέζων γιὰ τὸ θάνατο ἐνὸς πιθήκου. Ὁ Τζέε καὶ ἡ φουσαρμένικα του. Ὁ Ἀσύλλογος τῶν δυστυχούντων ἀνδρῶν γυνῶν. Ἡ πρωτοθεουλία ἐνὸς Βιεννέζου ἐμπόρου. Πῶς ἀφελονται τὰ διαζύγια. Πῶς μπορεῖτε νά προβλέψετε ἂν ἕνα παιδι πού θά γεννηθῆ, θά εἶνε ἀρσενικὸ ἢ θηλυκὸ.

Οἱ Λονδρέζοι εἶνε ἀπαρηγόρητοι γιὰ τὸν θάνατο ἐνὸς πιθήκου τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τῶν. Πρόκειται περὶ τοῦ Τζέε, ὁ ὁποῖος ἦταν δημοφιλὴς στὸ ἀγγλιζὸ Κοινὸ καὶ ἀπ' αὐτοὺς ἀκόμα τοὺς ἔξωκοινοτοῦς ἄσους τῶν σπό. Ὁ Τζέε ἦταν μιζοροκοπικὸς στὸ ἀνάστημα, ὁ μικρότερος πιθήκος πού ἔπαιζε στὴν Εὐρώπη, καὶ ἐπὶ πλέον εὐφρέστατος. Ἐδὼ καὶ πολλὰ χρόνια, τοῦ ἔχουν χοριόσει μιὰ φουσαρμένικα, τὴν ὁποία ὁ μικρὸς πιθήκος δὲν ἀποχωροῦσαν ποτέ. Ἐπαίξε μ' αὐτὴν ἀπ' τὸ πρωτὸ ὥσ τὸ βράδυ διάφορες αὐτοσχέδιες ἀλλὰ ὠραῖες μελωδίεες πού διασπείδονταν τοὺς ἀεροσταῖες του καὶ πρὸ πάντων γ' ἀμέτροτητα παιδάκια, πού μαζεῖνοντουσαν γύρω του. Κάθε τόσο μιλῶντα, ὁ Τζέε δέονταν τὸ παιδίω τῆς φουσαρμένικας καὶ ἔκανε διάφορες κωμικὲς κινήσεις καὶ μορφακμοῦς. Αἰσθανόταν μεγάλη ἀγάθη γιὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ ἔνοιωθε πραγματικὴ εὐχαρῖστρια ὅταν τὰβλπε νά ξεκαρδιζονται στὰ γέλια.

"Ἐπει' ἀπ' αὐτὰ, ἦταν φουσιὸ νά ληρωθῆν ὅλοι γιὰ τὸν θάνατο τοῦ ἔξυπνου αὐτοῦ πιθήκου. Ἡ διεϋθύνσις μάλιστα τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου ἀποφάσισε, γιὰ νά τὸν ἀποθανῆσι, ν' ἀνεγείρη στὴν εἰσοδο τοῦ πάρκου ἕνα ἀγάλμα, τὸ ὁποῖο νά παριστῆται τὸν Τζέε καθισμένω ἐπάνω σ' ἕνα μαριμόριο ὁμοῖωμα τῆς φουσαρμένικας του!..."

***

Κάποιος Βιεννέζος ἔμπορος, ὁ ὁποῖος ἐνδιαφέρεται λιγότερο γιὰ τὶς δικέες του δουλειέες καὶ περισσότερο γιὰ τίς ἰποθέσεις τῶν ἄλλων, ἴδρωσε τελευταία στὴν Αὐστριακὴ πρωτεύουσα ἕνα πολὺ πρωτότυπο σοματεῖο.

Πρόκειται περὶ τοῦ «Συλλόγου τῶν δυστυχούντων ἀνδρῶν γυνῶν», σκοπιὸς τοῦ ὁποῖου εἶνε ὁ περιορισμὸς τῶν διαζυγίων, πού διαρκῶς αὐξάνουν καταπληρικτὰ στὴν Αὐστρία.

Ὁ ἴδιος μάλιστα τὸ πρόεδρος τοῦ συλλόγου, ἔχει τὴ γνώμη, ὅπως ἐδηλώσε πρὸ ἡμερῶν στοὺς δημοσιογράφους, ὅτι ἡ γυνίκες τῶν ἀνδρῶν γυνῶν ἀφελονται σὲ τὴν ἄντα πού προκαλεῖ ἡ μοναξιά, ἡ ἔλλειψη δηλαδή κομικῶν σχέσεων. Τὰ ἀνδρῶν γυνῶν πού δὲν ἔχουν σὲ συναναστορφές, κατὰ τὴ γνώμη πάντοτε τοῦ Βιεννέζου ἐμπόρου, δὲν διασπείδονται. Καί, ὅπως εἶνε φυσικό, με τὸ νά βλέπη διαρκῶς ἕνα σὺζυγὸς τὴ γυναῖκα του καὶ μόνον αὐτὴ, τὴν βαροῖεται σὸ τέλος, καθὼς ἐπίσης καὶ ἐκείνη βαροῖεται τὸν ἄνδρα τῆς γιὰ τὸν ἴδιο λόγο. Ἐτσι ὅμως, ἡ παροισία καὶ ἡ συντροφία τοῦ ἐνὸς καταντάει σὸ τέλος ἀνασθῆ καὶ ἐκνευρωτικὴ γιὰ τὸν ἄλλον. Καὶ τότε ἀρχίσει ἡ γκρίνια μεταξὺ τῶν συζύγων, πού καταλήγει σὸ διαζύγιο.

Γι' αὐτὸ ὁ νέος σύλλογος θά δοργανώη τακτικὰ οἰκογενειακὲς συναναστορφές τῶν μελῶν του, ὥστε νά τοὺς διασπείδῃ τὴν πληξὴ καὶ τὴν ἄντα τους. Ὁ πρόεδρος τοῦ συλλόγου μάλιστα ἐλπίζει ὅτι ἔτσι θά λιγοστέψουν κατὰ πολὺ τὰ διαζύγια στὴν Αὐστρία.

***

Οἱ ἔγγαμοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι πρόκειται ν' ἀποκτήσουν παιδιὰ, ἀδημονοῦν συχνὰ καὶ ἀγωνιστῶν με τὴν ἀφιβολία, ἂν τὸ παιδι τους θά εἶνε ἀρσενικὸ ἢ θηλυκὸ. Ἐνας Ἀμερικανὸς βιολόγος λοιπὸν, ὁ δόκτωρ Χάρρον Πήμα, μιὰ ἀπ' τὶς ἐπιστημονικὲς ζωγικὲς τῆς χώρας του, βόηκε τελευταία ἕναν τρόπο, χωρὶς στὸν ὁποῖο ἕνας πατέρας θά ξέρῃ ἐκ τῶν προτέρων ἂν τὸ παιδι του πού θά γεννηθῆ, θά εἶνε ἀγόρι ἢ κορίτσι. Ὁ δόκτωρ Πήμα ἔκανε σχετικῶς ἐπὶ πολλὰ χρόνια συστηματικὲς μελέτες καὶ παρατηρήσεις. Λέγει δὲ τὰ ἐξῆς περὶ τῆς : "Ὅταν πρόκειται νά γεννηθῇ μιὰ γυναῖκα καὶ ὁ σὺζυγὸς τῆς ἢ αὐτὴ ἢ ἴδια θέλει νά μάθῃ ἀπὸ πρῖν ἂν τὸ παιδι θά εἶνε ἀγόρι ἢ κορίτσι, δὲν ἔχουν παρά γὰ κιντὰξῆ με προσοχή τὸν σβέρο τοῦ παιδιοῦ πού ἀποκτήσαν πρῖν ἀπ' αὐτὸ πού πρόκειται νά φέρουν σὲ λίγο στὸν κόσμω.

"Ἄν λοιπὸν τὰ μαλλιά τοῦ σβέρο τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ εἶνε ἀραιὰ, τότε τὸ ἄλλω πού θά γεννηθῆ σὲ λίγο θά εἶνε ἀγόρι. Ἄν ὅμως τὰ μαλλιά του εἶνε πυκνὰ, τότε τὸ νέο σας παιδι θά εἶνε κορίτσι.

Ὁ δόκτωρ Πήμα, καθὼς λέει ἕνα ἐπιστημονικὸ περιοδικὸ, τὸ ὁποῖο ἀσχολεῖται σχετικὰ, δὲν υποθέσει, ἀκόμα νὰ βῆ τὴν ἐπιστημονικὴ ἐξήγησι τοῦ παραδοξοῦ αὐτοῦ φαινομένου. Βεβαίονει ὅμως, ὅτι ἐπὶ χρόνια τώρα ἔκανε παρόμοιες προβλέψεις σὲ δεκάδες γιλιάδων τοκετῶν καὶ ποτέ του δὲν ἔπεσε ἔξω. Τὸ περίεργο εἶνε, ὅτι οἱ ἀναδέλφοι του ὅταν τοὺς ἀνεκρίνωσε τὴν ἀλλόλοτη θεοοσία του, στὴν ἀρχὴ ἐγέλασαν. Ἄλλ' ὅταν ἄρχισαν νά γάνουν καὶ αὐτοὶ σχετικὲς παρατηρήσεις, διεπίστωσαν, ὅτι ὁ Πήμα δὲν ἔχει ἄδικο.

